

Beuken zijn de leukste klimbomen

Richard Peterson, gestalttherapeut, klom jarenlang in verschillende hoge bomen rond de singel, bij voorkeur beuken.

(foto Eleanore Merrill)

“Op mijn 48ste ben ik begonnen met rotsen klimmen in Schotland. Om mij fit te houden kon ik natuurlijk naar een gymzaal met die stomme apparaten of naar een klimmuur, maar ik dacht: ik heb als kind graag in bomen geklommen, waarom pak ik dat niet op. In de jaren negentig begon ik, zonder touwen, in bomen te klimmen als training voor kracht, lenigheid, concentratievermogen en voor moed. Dan beklom ik soms drie, vier statige oude bomen.”

Richard Peterson, van beroep gestalttherapeut, lang geleden overgekomen uit Californië, heeft jarenlang hoge singelbomen bedwongen. Hij vertelt er met gedrevenheid over in zijn woning aan het Geertekerkhof, direct om de hoek van al die bomen. Hij pakt het bijna wetenschappelijk aan: “Er zijn zeven fasen bij

het bomenklimmen: selecteren, bestuderen, uitproberen, verkennen, exploreren, route bepalen en ‘flow’ bereiken (snelheid bij het klimmen). In de eerste fase maak ik een selectie. Niet elke boom is geschikt, kastanjabomen mijd ik, daar zitten zoveel kleine takjes aan. Liever beperk ik mij tot beuken, eiken en platanen, maar beuken zijn de leukste klimbomen. Die zijn sterk en de takken zijn heel taai.” In de volgende fasen gaat hij de bomen bestuderen, “Ik wil ze tot mijn vrienden maken. Ik observeer een boom soms maanden en klim met mijn ‘kinetisch lichaam’ (het gevoel voor beweging) vóór ik de boom daadwerkelijk in ga. Om in sommige bomen te komen moet ik zo hoog mogelijk springen om maar één blad te pakken. Door dat heel dunne takje naar beneden naar me toe te trekken, en dan te blijven trekken totdat hij ongeveer zo dik is als mijn vinger, kan ik testen of hij mij kan houden. Eenmaal in de boom ga ik hem spelenderwijs leren kennen, met nieuwsgierigheid exploreren.” Door telkens weer de mogelijkheden te analyseren ontwikkelt hij een definitieve klimroute. “Dan beschouw ik mijzelf als een choreograaf, de beweging door de boom als een dans. De boom is voor mij een driedimensionaal labirynth. Ik bedenk de allermakkelijkste route,

door de jaren heen leer ik de bomen kennen en kies ik de moeilijkste klimroute, meestal verticaal. Tenslotte probeer ik in de zevende fase de snelheid te verhogen. Dat geeft een gevoel van ‘flow’ en van eenwording met de boom. Dan benader ik het einddoel van het klimmen: een gevoel van vreugde! Op dinsdag 22 maart 2005, het was mooi droog, ging ik mijn favoriete boom bij de Martinuskerk in. Er is in die boom één mooie plek, die ik niet goed kan beetpakken. Het was lang een plek waar ik niet verder kwam, maar door de jaren heen lukte het toch. Op deze plek moest ik gebruik maken van de achterkant van mijn hand om mij tegen de boom af te zetten. Ik wilde terug stappen, toen gleed die hand weg en viel ik 10 of 12 meter naar de grond. Omdat ik veel aan judo heb gedaan was ik geoefend in het vallen: als een kat landde ik op mijn voeten en rolde naar de zijkant. Ik was met een snelheid van 50 km per uur tegen de grond gesmaakt en raakte even buiten bewustzijn.” Uiteindelijk is Richard weer helemaal hersteld, hij heeft veel geluk gehad. Na die val heeft hij heel lang niet meer geklommen. “Toch zou ik wel weer graag de bomen in willen. Ik heb al wel een touw aangeschaft, het kan dus zo weer gebeuren, maar dan gezeurd.”

Bomenklimmer Richard Peterson kent elke centimeter van zijn favoriete klimboom: "Ik beschouw mijzelf als een choreograaf..."

Geertekerk

Oorspronkelijk was bij de aanleg van de stadswal de Geertekerk buiten de omwalling van de stad gebleven. Maar rond 1250 werd binnen de omwalling een nieuwe kerk gebouwd. De toren is het oudst bewaard gebleven deel, het koor en het dwarschip zijn uit de 14de eeuw. Na de reformatie is de kerk gebruikt als kazerne en paardenstal. Ook was het in 1855 opvangcentrum voor inwoners uit Veenendaal die voor een overstroming waren gevlucht. Het gebouw werd een ruïne, pas na een grondige restauratie kon het weer in gebruik worden genomen als gebedshuis voor de Remonstrantse broederschap. De kerk is genoemd vanwege de akoestiek als concertzaal, vooral veel gebruikt tijdens het jaarlijkse Festival Oude Muziek.

